

Sygn. akt **IV Ka 638/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Władysława Motak

Sędziowie: SO Ryszard Małachowski (ref.)

SO Beata Marzec

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. (...)

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 r.

sprawy **K. B.**

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 28 stycznia 2016 r. sygn. II K 339/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza jej 200 (dwieście) złotych opłaty za to postępowanie.

SSO Ryszard Małachowski SSO Władysława Motak SSO Beata Marzec

Sygn. akt IV Ka 638 / 16

UZASADNIENIE

K. B. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 7 lipca 2014 roku, w D., w salonie (...) P4 Sp. z o.o., jako osoba upoważniona do zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy zawieraniu umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej nr (...), doprowadziła (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3234,81 zł, w tym 366,81 zł z tytułu nieuregulowanych płatności za świadczenie usługi telekomunikacyjnej oraz 2868 zł z tytułu wydania telefonu komórkowego marki S. (...), nr imei: (...), poprzez posłużenie się w trakcie zawierania umowy danymi osobowymi M. L. i podrobienie jego podpisu na umowie, czym wprowadziła pokrzywdzoną spółkę w błąd co do tożsamości abonenta i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania działając na szkodę P. P. Sp. z o.o. i (...), to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. 11 § 2 kk;

II. w dniu 07 lipca 2014 roku, w D., w salonie (...) (...), jako osoba upoważniona do zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy zawieraniu umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej nr (...) doprowadziła P4 Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1718,05 zł, w tym 600,05 zł z tytułu wydania telefonu komórkowego marki L. (...) M. (...), nr imei: (...), poprzez posłużenie się w trakcie zawierania umowy danymi osobowymi M. L. i podrobienie jego podpisu na umowie, czym wprowadziła pokrzywdzoną spółkę w błąd co do tożsamości abonenta i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania działając na szkodę P. P. Sp. z o.o. i (...), to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. 11 § 2 kk;

III. w dniu 24 czerwca 2014 roku, w D., w salonie (...) (...), jako osoba upoważniona do zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy zawieraniu umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej nr (...) doprowadziła (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3421,68 zł, w tym 553,68 zł z tytułu nieuregulowanych płatności za świadczenie usługi telekomunikacyjnej oraz 2868 zł z tytułu wydania telefonu komórkowego marki S. (...), nr imei: (...), poprzez posłużenie się w trakcie zawierania umowy danymi osobowymi T. B. (1) i podrobienie jej podpisu na umowie, czym wprowadziła pokrzywdzoną spółkę w błąd co do tożsamości abonenta i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania działając na szkodę P. P. Sp. z o.o. i (...), to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. 11 § 2 kk;

IV. w dniu 24 czerwca 2014 roku, w D., w salonie (...) (...), jako osoba upoważniona do zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy zawieraniu umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej nr (...) doprowadziła (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3354,72 zł, w tym 486,72 zł z tytułu nieuregulowanych płatności za świadczenie usługi telekomunikacyjnej oraz 2868 zł z tytułu wydania telefonu komórkowego marki S. (...), nr imei: (...), poprzez posłużenie się w trakcie zawierania umowy danymi osobowymi T. B. (1) i podrobienie jej podpisu na umowie, czym wprowadziła pokrzywdzoną spółkę w błąd co do tożsamości abonenta i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania działając na szkodę P. P. Sp. z o.o. i (...), to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy W (...) wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016r., sygn. akt II K 339 / 15, uznał K. B. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach od I do IV i za te czyny, po przyjęciu ciągu przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 91 § 1 kk, wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych w kwocie po 10 złotych.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) W. poprzez zapłatę następujących kwot:

- a) 3 234,81 zł za szkodę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie I części wstępnej wyroku,
- b) 1 718,05 zł za szkodę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie II, części wstępnej wyroku,
- c) 3 421,68 zł za szkodę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie III części wstępnej wyroku,
- d) 3 354,72 zł za szkodę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie IV części wstępnej wyroku.

Na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dokumentów w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) i nr (...), poprzez pozostawienie w aktach sprawy.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił następujące przedmioty:

- a) J. F. telefon komórkowy marki S. (...), nr imei: (...),
- b) M. M. telefon komórkowy marki S. (...), nr imei: (...) wraz z paragonem fiskalnym z dnia 24.06.2014 roku, kartą gwarancyjną, informacją S. I..

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w kwocie 200 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca K. B.. Zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucił:

I. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że:

- oskarżona przed sporządzeniem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. była w posiadaniu dokumentu z autentycznymi podpisami pokrzywdzonych M. L. i T. B. (1), w sytuacji gdy ustaleń takich nie da się wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego,

- oskarżona podrobiła umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. i podpisy M. L. i T. B. (1) po to, aby nabyć w ten sposób telefony komórkowe po promocyjnej cenie i sprzedać je po cenie rynkowej, w sytuacji gdy ustaleń takich nie da się wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego,
- świadkowie J. G. (1), Ł. G. i G. O. zawierali umowy sprzedaży telefonów z oskarżoną a nie z jej klientami, w sytuacji gdy ustaleń takich nie da się wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego,
- pokrzywdzona T. B. (1) od 15 lat nie wychodzi z domu, co znalazło też potwierdzenie w zeznaniach P. B. (1), z czego wynika, że ani ona ani on nie zawarli umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. w dniu 24-06-2014r. gdy sama pokrzywdzona T. B. (1) w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniała, że zawarła umowę w sieci P. w dniu 01-03-2012r.
- świadek G. O. zeznał nieprawdę na temat obecności klientów zawierających te umowy, z których pochodziły nabywane przez niego telefony nie tylko po to, aby wesprzeć linię obrony oskarżonej ale i po to, aby sam nie poniósł odpowiedzialności karnej za paserstwo, w sytuacji gdy ustaleń takich nie da się wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego,

- oskarżona dopuściła się występku z art. 286 §1 kk, pomimo iż oskarżenie nie wykazało w sposób nie budzący wątpliwości, by oskarżona uzyskała jakąkolwiek korzyść majątkową, a jej celem było osiągnięcie korzyści majątkowej poprzez doprowadzenie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdy oskarżona żadnych korzyści nie uzyskała, pośrednicząc jedynie w sprzedaży przez jej klientów promocyjnie nabytych telefonów, transakcje zawierane były poza salonem bez jej udziału lub w salonie, gdzie na pieniądze oczekiwali klienci salonu, którzy chcieli sprzedać telefon,

- aby oskarżona w celu uzyskania korzyści majątkowej doprowadziła, za pomocą wprowadzenia w błąd M. L., T. B. (1),(...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu nieuregulowanych płatności za świadczenie usługi telekomunikacyjnej oraz z tytułu wydania telefonów komórkowych i przyjęciu tych okoliczności za ustalone bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym,

oskarżona wypełniła swoim zachowaniem znamiona przestępstwa określonego w przepisie art 270 § 1 kk, w sytuacji gdy ustaleń takich nie da się wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia: życiowego, bez przeprowadzenia badań grafologicznych w przypadku T. B. (1) i na podstawie badań grafologicznych przeprowadzonych w przypadku M. L., które nie wskazały aby fałszerzem była oskarżona,

- oskarżona miała motyw, gdyż była w trakcie rozwodu, gdy oskarżona wyjaśniała, iż była rok po rozwodzie;

II. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, art. 5 i art. 7 kpk w zw. z art. 92 i art. 410 kpk oraz w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 kpk, poprzez:

- orzeczenie o winie oskarżonej wyłącznie na podstawie wątpliwych dowodów obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonej, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, a mianowicie nie obdarzenie walorem wiarygodności zeznań G. O., który konsekwentnie w postępowaniu przygotowawczym zeznał iż, „zawsze jak przyjeżdżał do salonu to ktoś był w salonie, nie pytał co to za osoby (...) pieniądze zostawiał na biurku przy K., ale nie wie kto pieniądze zabierał, czy ta osoba postronna czy K. i w postępowaniu sądowym „że nie wie, kto brał pieniądze, które on płacił za telefon, a które pozostawiał na biurku oskarżonej w obecności jej klientów” i fragment zeznań pominięty przez Sąd I instancji „pojechałem do salonu (...) do K., w którym siedziały jakieś osoby. Te osoby powiedziały jakaś cenę, za którą sprzedadzą telefon”. Pominięcie zeznań świadka J. G. (2), który twierdził, iż normalną rzeczą był zakup telefonów od klientów danego salonu, którzy korzystając z promocyjnej ceny od razu sprzedawał nabyte telefony. Pominięcie zeznań świadka E. B. i W. B. oraz wyjaśnień oskarżonej, iż do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dołączyć musiała skserowany dowód tożsamości klienta, przekreślony niebieskim długopisem i potwierdzony za zgodność z oryginałem, zatem oskarżona musiała kontakt z osobą chcącą zawrzeć umowę, albowiem musiała się okazać dokumentem tożsamości, oskarżona nie miała żadnego dostępu do dokumentów tożsamości,
- rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, a mianowicie przyjęcie, iż oskarżona podrobiła umowy i podpisy pokrzywdzonych, które nie mogły być obecne w salonie, ponieważ osoby wskazane w tych umowach ich nie zawierały, pomimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dowodzi tego w sposób bezsporny,

III. obrazę prawa materialnego - art. 286 § 1 k.k. polegające na wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod tę normę prawa materialnego i powołanie się na okoliczności, które nie mogą stanowić o wyczerpaniu znamion czynu zabronionego — szczegółowo wskazane w uzasadnieniu apelacji - podczas gdy przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby, oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzuconych jej czynów, ewentualnie, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, o uchylenie zapadłego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się niezasadna.

Odnosząc się do podniesionego przez obrońcę oskarżonej zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, to jest: art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 410 kpk oraz w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 kpk stwierdzić należy, iż przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła zasadności tego zarzutu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy oceniając w niniejszej sprawie zebrany materiał dowodowy nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk. Do naruszenia powołanego przepisu dochodzi, gdy dokonana przez sąd ocena dowodów jest sprzeczna z regułami logicznego myślenia, uchybia zasadom wynikającym z doświadczenia życiowego lub też narusza zasady właściwego kojarzenia faktów. W przedmiotowej zaś sprawie Sąd meriti dokonał właściwej oceny zgromadzonych dowodów uznając K. B. za winną popełnienia zarzuconych jej czynów. Podejmując rozważania w poruszanej kwestii wskazać należy, iż, wbrew zarzutom skarżącego, zasadnie Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia K. B. w zakresie w jakim oskarżona zaprzeczyła swojemu sprawstwu wskazując, że jedynie telefonicznie informowała J. G. (1) oraz Ł. G. o tym, że jej klienci chcieli sprzedać telefony komórkowe, przy czym ona tylko pośredniczyła w takich transakcjach nie otrzymując za to zapłaty. Przede wszystkim bowiem, co trafnie wskazał Sąd meriti, zarówno z zeznań M. L., jak i T. B. (2), a także małżonków ww. osób wynika, że w datach czynów nie zawierali

oni umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P.. Zeznania M. L., który podał, że podpisy na umowach nie są jego, potwierdza treść opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów, z której wynika, że widniejące na umowach podpisy (...) i (...) nie zostały nakreślone przez M. L.. Z opinii grafologa wynika także, że ww. podpisy sfałszowane zostały metodą ścisłego naśladownictwa w oparciu o posiadane autentyczne podpisy tej osoby. Mając na uwadze powyższą okoliczność, a także to, że K. B. potwierdziła, iż to ona podpisała się na umowach zawartych na dane osobowe M. L., logicznym jest, że musiała dysponować dokumentem z jego autentycznym podpisem, aby następnie ów podpis, naśladowując właśnie ten autentyczny, podrobić. Wbrew twierdzeniom apelującego ustalenie okoliczności, że to K. B. podrobiła na umowie podpis M. L. nie wymagało dodatkowo powoływania na tę okoliczność biegłego grafologa, albowiem zgromadzone w sprawie dowody, ocenione zgodnie z zasadami logiki, pozwoliły na wyjaśnienie tej kwestii w sposób nie budzący wątpliwości, że uczyniła to oskarżona.

Okoliczności zawarcia w dniu 24 czerwca 2014r. umów na świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. zaprzeczyła również T. B. (2), a także jej mąż P. B. (2). Co istotne przy tym, zarówno M. L., jak i T. B. (2) zeznali, że w przeszłości zawarli umowy z siecią P., a zatem oskarżona mogła w jakiś sposób wejść w posiadanie zarówno tych umów, na których widniały autentyczne podpisy, jak i kopii ich dowodów osobistych, które były niezbędne do zawarcia umów.

Wskazać przy tym należy, że wbrew zarzutom apelującego, wiarygodności zeznań T. B. (2) nie przekreśla fakt, iż podała ona, że jest osobą schorowaną i od 15 lat nie wychodzi z domu, a jednocześnie wskazała, że w dniu 1 marca 2012r. zawarła umowę z siecią P.. T. B. (2) co prawda nie została dopytana na tę okoliczność, albowiem z uwagi na stan zdrowia jej i jej męża, Sąd postanowił odczytać, za zgodą stron, ich zeznania z postępowania przygotowawczego, niemniej jednak nie jest wykluczone, że T. B. (2) umowę taką zawarła z siecią P. nie wychodząc z domu, a jedynie telefonicznie ustalając jej warunki i podpisując umowę w obecności kuriera.

Wbrew zatem twierdzeniom apelującego ww. zgromadzone w sprawie dowody układają się w logiczną całość przecząc wiarygodności wyjaśnień oskarżonej w zakresie w jakim twierdziła, że nie podrobiła umów i zawartych na nich podpisów M. L. oraz T. B. (2), a także, że nie sprzedawała uzyskanych na podstawie tych umów telefonów osiągając w ten sposób korzyść majątkową. K. B. zaprzeczyła co prawda, by to ona sprzedawała telefony pochodzące z ww. umów, twierdząc, że jedynie pośredniczyła w transakcjach ich sprzedaży, albowiem telefony w rzeczywistości sprzedawali klienci, którzy je nabyli, jednakże okoliczności tej przeczą zeznania J. G. (3), Ł. G., a częściowo także G. O.. Jak trafnie bowiem ustalił Sąd meriti, w oparciu o zeznania ww. świadków, to K. B. kontaktowała się z ww. świadkami telefonicznie informując ich o marce, modelu i cenie aparatu, który miała do sprzedania i to od niej, a nie od klientów, otrzymywali oni te telefony; świadek J. G. (3) zeznał: „(...) telefon S. (...) sprzedałem J. F., a wcześniej kupiłem go od K. B.” (k. 73v.), składając natomiast zeznania przed Sądem świadek podał, że cenę i markę telefonu uzgadniał przez telefon z oskarżoną, to ona wręczała mu telefon, pieniądze zaś kładł na jej biurku i wychodził (k. 314 – 315). Podobnie zeznał Ł. G. wskazując w toku dochodzenia, że kupił po cenie rynkowej od K. B. 5-7 telefonów, do których były dołączone paragony, na których widniała cena 1 zł, a które następnie odsprzedał znajomym (k. 102v.), składając natomiast zeznania przed Sądem Ł. G. stanowczo podał: „Ja ten telefon kupowałem od pani K., a nie od klienta” (k. 304). Również świadek G. O., który co prawda wskazał, że podczas transakcji w salonie były „jakieś osoby” i to one wskazywały za jaką cenę chcą sprzedać telefon, jednocześnie jednak podał, że to oskarżona kontaktowała się z nim w kwestii sprzedaży telefonów i to na jej biurku zostawiał pieniądze, przy czym nie wie kto je brał (k. 216v., 304). Mając na uwadze powyższe, a także okoliczność, że ani M. L., ani T. B. (2) nie zawarli w salonie (...) umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, odpowiednio w lipcu i w czerwcu 2014r., słusznie Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności zeznaniom G. O. w zakresie w jakim świadek twierdził, że w czasie gdy nabywał telefony, w salonie były osoby, które je sprzedawały. Trafnie przy tym dostrzegł Sąd meriti, że zeznania G. O. odnośnie obecności w salonie, podczas zakupu telefonów, klientów, stanowiło nie tyle wsparcie linii obrony oskarżonej, ile składanie zeznań korzystnych dla samego świadka, który sam mógł się obawiać odpowiedzialności karnej za paserstwo.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonej, w zakresie w jakim nie przyznała się do tego, że to ona faktycznie sprzedawała telefony opisane w zarzutach i to ona uzyskała z tytułu

ich sprzedaży korzyść majątkową, a nie M. L. i T. B. (2), za niezgodne z prawdą, albowiem w świetle opisanych wyżej dowodów, okazały się one niewiarygodne.

Reasumując, stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonych dowodów w pełni mieścić się w swobodzie zagwarantowanej Sądowi orzekającemu przez dyspozycję art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska apelującego, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 5 § 2 kpk. Przywołana zasada nie miała w niniejszej sprawie racji bytu, jako że Sąd Rejonowy dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności przebiegu inkryminowanych zdarzeń niezbędnych do wypowiedzenia się w kwestii sprawstwa i winy K. B..

Ocena prawna zachowania oskarżonej także jawi się jako poprawna. Sąd Rejonowy wyczerpująco omówił znamiona przypisanych oskarżonej przestępstw i rozważył je na gruncie poczynionych ustaleń faktycznych. Wskazać przy tym należy, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, w oparciu o zeznania świadków, że K. B. sprzedała G. O. i Ł. G. telefony, o których mowa w zarzutach za kwotę około 500 zł każdy, natomiast J. G. (1), nabyty od oskarżonej telefon wraz z akcesoriami sprzedał za kwotę 730 zł, przy czym wszystkie telefony zostały nabyte od P. P. Sp. z o.o. po promocyjnej cenie 1 zł. Tym samym trafnie ustalił Sąd meriti, iż celem działania oskarżonej było uzyskanie korzyści majątkowej, albowiem nabyte za kwotę 1 zł telefony sprzedawała po kilkaset złotych. Wskazać przy tym należy, że podnoszona przez skarżącego okoliczność, że oskarżona w chwili popełniania przypisanych jej czynów była rok po rozwodzie, a nie jak ustalił Sąd Rejonowy w trakcie rozwodu, nie zmienia faktu, iż K. B., popełniając zarzucone jej czyny, działała z chęci zysku, chciała się bowiem w sposób szybki wzbogacić, co uczyniła działając w ten sposób na szkodę nie tylko P. P. (...), ale także T. B. (2) i M. L.. Stwierdzić zatem należy, że analiza oceny prawnej zachowania oskarżonej nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i podlega aprobachie Sądu odwoławczego jako znajdująca umocowanie w obowiązujących przepisach prawa.

Również zastosowaną wobec K. B. represję karną należało uznać za trafną i uwzględniającą wszystkie okoliczności determinujące takie orzeczenia, a wynikające z art. 53 kk. Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem uwzględniając z jednej strony znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonej, a także znaczny stopień winy, z drugiej zaś jej uprzednią niekaralność, wymierzył K. B. za przypisany jej ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 37a kk, grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych. W oparciu zaś o sytuację materialną i rodzinną oskarżonej wysokość pojedynczej stawki trafnie ustalił Sąd I instancji na kwotę 10 zł.

Zasadnie także, na wniosek pokrzywdzonej spółki Sąd Rejonowy orzekł, w oparciu o art. 46 § 1 kk, obowiązek naprawienia przez oskarżoną szkody, którą poniosła i wykazała spółka (...).

Nie podzielając zarzutów i wniosków apelacji Sąd odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł w oparciu o art. 636 § 1 kpk oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonej z obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa tych należności.

SSO Ryszard Małachowski SSO Władysława Motak SSO Beata Marzec